

разказва, почиватъ коститѣ на българския царъ Иванъ Шишманъ.

Току при началото на прохода се сбиратъ съ заглушителенъ шумъ дветѣ крила на Искъра — отъ лѣво *Бѣлиятъ*, отъ дѣсно *Черниятъ Искъръ*. Какъ сполучливо сж назовавали нашитѣ прадѣди рѣкитѣ съ истински имена: водата на Черния Искъръ е тъмна, а Бѣлия Искъръ има бѣлоснѣженъ пѣнистъ цвѣтъ.

Рила

Ние тръгнахме по течението на бѣлия Искъръ и запъплахме, изморени отъ дълъгъ пжтъ, изъ дълбокия планински прорѣзъ, който се виждаше около коритото на рѣката. Надъ насъ и отъ другата страна на рѣката бѣха надвиснали, почти отвесно, високо въ небесата планински скалисти върхове. Колкото повече навлизахме навжтре въ прорѣза, стенитѣ ставаха все по-високи, небосводътъ се очертаваше все по-малкъ надъ насъ, и ние като че се усѣдахме въ дъното на една грамадна пропастъ.

Нейде проходътъ се разширяваше и откриваше чудна картина: ниско край рѣката се разстиля красиво